

frielse, mærkedes det i disse Dage, at han havde været en Konge for sit Folk. Selv Pastor Stenballes nye Blad vovede ikke at angribe hans Minde paa krænkende Maade. I en klog og behersket Artikel erkendtes det, at han havde ejet noget af den store Statsmands Evne til at arbejde med Menneskemassen som en inspireret Kunstner med sit Ler; men da det ikke var Guds Aand, der vejledede ham, men Trodsens og Ulydighedens Aand, havde han efterladt sit Land i Opløsning og Forfald og var tilsidst bleven svigtet af sit eget Parti.

„Saaledes døde da denne engang saa mægtige og forguede Mand ensom og forladt. Hvad der nu vil samles om hans Navn, er kun Skygger.“

Paa Bisættelsesdagen var hele København paa Benene, og Tusinder af Mennesker fulgte hans Kiste, da den fra Hjemmet blev ført til det kongelige Ridehus, hvor en stor Sørgefest blev afholdt. Forrest i Processionen gik det samlede Ministerium, derefter Rigsdagens Medlemmer, hvorimellem Tilskuerne særlig lagde Mærke til Gjærup, der hele Tiden gik med sit Lommetørklæde for Munden for at skjule, at han græd. Alle de Gader, Ligtoget passerede, var udsmykkede paa Byens Bekostning. Med fuld Honnør stedte Landets Hovedstad den sidste Høvding fra en heroisk Tid til Hvile.

Men to Dage efter foranstaltede Missionen som Demonstration den første store, kirkelige Procession. Den drog syngende gennem Byen med Musikkorps, Bannere og kraftige Opraab og mindede mange af de forbavsede Københavnerne om Fortidens Grundlovstog, da Enslev i Frihedskampens Dage drog med sine Skarer ud til Søndermarken. Nu var det Pastor Stensballes abbateklædte lille Skikkelse, der gik i Spidsen for Toget, og Johannes Gaardbos Korshær med dens frejdige unge Mænd og Kvinder, der sluttede det.

I taktfast March og med sejrssikre Stemmer sang de Hærens Slagsang:

I Himlen er mit Fædreland,
og Kristus er min Konge.